

her havde faaet Ordre til at gennemføre Jægermesterens Valg ved ethvert Middel.

I Løbet af de næste tre Kvarter fyldtes begge Dagligstuerne. Af Hensyn til de indbudne Bønder og for i det hele at give Festen en folkelig Karakter havde Paaklædningsordren lydt paa Frakke. Fru Vilhelmine var højhalset, Frøken Søholm i mørk Silke og Halvhandsker.

Fru Bertha og Jytte viste sig først, efter at alle Gæsterne var kommen. Da Jytte opdagede Pastor Gaardbo, vilde hun næsten ikke tro sine Øjne. Hun vidste godt, at han var indbudt — han hørte jo til Bestyrelsen, — men hun havde været ganske sikker paa, at han ikke vilde komme. Han gik jo ikke i Selskaber. Det maatte vel saa være Hensynet til Enslev, der havde bestemt ham. Enslev var jo hans Onkel. Det havde hun ikke tænkt paa.

Han stod underligt alene, ligesom forladt, henne ved et af Vinduerne, og det blev hende hurtigt klart, at de fleste af Gæsterne med Vilje undgik ham. Nu saa hun Vilhelmine stryge ham højbarmet forbi uden at værdige ham et Blik. Saa latterligt det var at se den Gaas kro sig, kunde hun alligevel ikke lade være at harme sig. Hvad var der sket? ... Hun havde Lyst til at gaa hen og tale med ham, bare for at demonstrere.

Men i det samme kom Enslev ind, og et Øjeblik efter gik man tilbords.

Jyttes Bordherre var en gammel Dyrlæge, der gjorde hende den Tjeneste at fordybe sig i sin Tallerken og lade hende i Fred. Lige overfor hende sad den marmorblege Balduin Hansen som et Gravbillede af sig selv. Oprindeligt skulde ogsaa Pastor Gaardbo haft Plads her; men da Fru Vilhelmine opdagede det, havde hun flyttet hans Navnekort helt hen til den nederste Ende af Bordet, saa langt fra Jytte som muligt.

Stemningen var i Begyndelsen meget trykket. Enslev var i ondt Lune og skjulte det ikke. Han havde ogsaa frabedt sig Taler. Det var allerede sivet ud, at Valgkommissionens Forhandlinger med ham var endt uden Resultat, og man forstod, at det betød en fuldbyrdet Partispaltning.